

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo sedmnáct

Druhé běda – čtvrtá část

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 a 637

„Klíčem“, který otevírá bezednou propast, je bitva u Ninive, naplněná roku 627, pět let předtím, než Mohamed roku 632 zemřel. O pět let později, roku 637, muslimská vojska dobyla hlavní město Persie, jedné ze dvou velkých supervelmocí, které se účastnily bitvy u Ninive. Tato událost dramaticky posunula rovnováhu moci na Blízkém východě. Bitva u Ninive roku 627 podlomila sílu Perské říše a o deset let později Perská říše zanikla.

Pokoření — 782

Sto padesát let po Mohamedově smrti v roce 632 podniklo abbásovské vojsko v abbásovském tažení roku 782 (údajně čítající kolem 95 000 mužů) rozsáhlou invazi na byzantské území v Malé Asii (dnešní Turecko). Postoupilo až do Chrysopole, přímo naproti Konstantinopoli přes Bosporský průliv — a přiblížilo se tak velmi těsně k byzantskému hlavnímu městu. Byzantinci pod vedením císařovny Ireny utrpěli těžkou porážku. V důsledku toho byli Byzantinci nuceni podepsat potupné tříleté příměří a zavázat se k placení vysokého ročního tributu (kolem 70 000–90 000 zlatých dinárů) a k vydání hedvábných oděvů a rukojmích. Toto tažení bylo jedním z největších a neúspěšnějších abbásovských vpádů do byzantských zemí během 8. století. Ukázalo rostoucí moc abbásovského chalífátu a pokračující úpadek Byzantské říše.

Pět měsíců

V deváté kapitole Zjevení je „pět měsíců“, které se rovnají sto padesáti letům, zmíněno dvakrát: jednou v pátém verši a znovu v desátém verši.

A bylo jim dáno, aby je nezabýjeli, nýbrž aby byli trýzněni po pět měsíců; a jejich trápení bylo jako trápení od štíra, když uštkne člověka. A v těch dnech budou lidé hledat smrt, ale nenaleznou ji; a budou toužit zemřít, avšak smrt od nich uteče. A podoby kobylek byly podobné koním připraveným k boji; a na hlavách měly jakoby koruny podobné zlatu a jejich tváře byly jako tváře lidí. A měly vlasy jako vlasy žen a jejich zuby byly jako zuby lvů. A měly pancíře, jakoby pancíře železné; a zvuk jejich křídel byl jako rachot vozů mnoha koní ženoucích se do boje. A měly ocasy podobné štírům a v jejich ocasech byla žihadla; a jejich moc byla škodit lidem pět měsíců. Zjevení 9,5–10.

Ve Zjevení 9, v páté polnici, jsou dvě odlišná prorocká období po sto padesáti letech. První sahá od smrti Mohameda roku 632 až po ponížení císařovny Ireny východořímské říše roku 782. Devátá kapitola velmi podrobně označuje vzestup islámu. Od sjednocení kmenů v roce 606 přes bitvu u

Ninive v roce 627 až po Mohamedovu smrt v roce 632, a dále k porážce Persie v roce 637, je vzestup a pád islámu pečlivě sledován v Božím prorockém Slově. Islám Arábie je mocností v prvním proroctví o trápení trvajícím sto padesát let. Sjednocení kmenů Mohamedem v roce 606; potom „klíčová“ bitva u Ninive v roce 627, následovaná Mohamedovou předpovědí zániku jak Persie, tak Říma kolem roku 628, a poté jeho smrt v roce 632. Tato data představují určitou posloupnost událostí v linii islámu.

Sto padesát let po Mohamedově smrti roku 632 se mocenské těžiště islámu přesunulo z Arábie do Turecka, když zatlačil Východní Řím až zpět ke Konstantinopoli. První běda představovalo islám Arábie a druhé běda představovalo islám Turecka. V rámci prvního běda obě stopadesátiletá časová proroctví určují rozdíl mezi islámem Arábie a islámem Turecka, právě tak, jak je tentýž rozdíl v téže pravdě znázorněn mezi prvním a druhým běda.

Prvních sto padesát let začalo zánikem Persie a skončilo tím, že Řím uvízl uvnitř hradeb Konstantinopole. Druhé období sto padesát let začalo Osmanovým (též nazývaným Ottman) vítězstvím u Nikomédie. Osmanské vítězství u Nikomédie odkazuje na obléhání Nikomédie (dnešní İzmit v Turecku), které probíhalo v letech 1333 až 1337, kdy sultán Orhan Gazi (syn Osmana I., zakladatele osmanského beyliku) oblehl významné byzantské město Nikomédii. Město odolávalo několik let, ale nakonec se roku 1337 vzdalo v důsledku hladu a nedostatku zásob. Byzantské posádce bylo dovoleno odejít do Konstantinopole. Nikomédie byla jednou z posledních významných byzantských pevností v Malé Asii (Anatolii). Její pád fakticky ukončil byzantskou kontrolu nad většinou západní Anatolie. Toto vítězství umožnilo Osmanům upevnit jejich moc v Bithýnii a dále expandovat směrem k Bosporské úžině. Byl to významný mezikrok na cestě ke konečnému osmanskému dobytí Konstantinopole (k němuž došlo o více než století později, roku 1453). Obléhání je často považováno za jedno z klíčových raných vítězství, která proměnila malý osmanský beylik v nastupující regionální mocnost.

Když se 27. července 1449 uzavřelo druhé sto padesátileté období v rámci prvního troubení, poslední Konstantin usiloval o svolení islámského sultána, aby mohl nastoupit na trůn Východního Říma, a tak utrpěl totéž pokoření, jaké císařovna Irena utrpěla na konci prvních sto padesát let dvou „pětiměsíčních“ období deváté kapitoly Zjevení. Pokoření „císařovny Ireny“ a také „posledního Konstantina“ předznamenávalo pozdější pokoření Osmanů, když po završení časového proroctví druhého běda hledali ochranu před hrozbou Egypta u čtyř velmocí Evropy.

Pantheon

Průkopníci správně chápali a učili, že výraz „místo jeho svatyně bylo strženo“ v Danielovi 8,11 se naplnil v Konstantinovi.

Ano, vyvýšil se až k veliteli vojska, a jím byla odňata ustavičná oběť a místo jeho svatyně bylo strženo.

„Svatyní“, která je zde ztotožněna, byl chrám Pantheon ve městě Římě a „místem“ onoho chrámu byl Řím. Řím byl Konstantinem „svržen“, když se rozhodl přenést hlavní město své říše roku 330 do Konstantinopole. Verš jedenáctý souvisí se Zjevením třináctou kapitolou a verš druhý označuje

tytéž události.

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná leopardu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc.

Drakem byl pohanský Řím a pohanský Řím předal své „sídlo“ moci římské církvi roku 330, když přesunul hlavní město na východ, čímž zanechal mocenské vakuum, jehož papežská církev ochotně využila. Když vedeme linii východního Říma od roku 330 až do roku 1453, zjišťujeme, že na počátku proroctví o východním Římě je město Řím poníženo Konstantinovým odmítnutím Říma. Toto ponížení se opakovalo za císařovny Ireny roku 782, při závěru prvních sto padesáti let soužení. Obě tato ponížení byla zopakována Konstantinem posledním.

Podivné vzestupy a pády

Pátá a šestá polnice deváté kapitoly Zjevení podávají podrobnosti o pádu východního Říma a zároveň zaznamenávají vzestup a pád islámu. Inspirace nás poučuje, abychom studovali „vzestup a pád“ království v knihách Daniel a Zjevení. Tato království mají své vlastní odlišné charakteristiky spojené se svým zvláštním „vzestupem a pádem“. Pád Judy byl způsoben třemi útoky na Jeruzalém. Hebrejové byli odvedeni do Babylóna a vrátil se na základě tří výnosů, které zahájí 2300 let vedoucích k tomu, že tři andělé vstoupí do dějin od roku 1798 až do roku 1844. Babylón padl za jedinou noc. Řím se rozpadl a v rámci jeho rozkladu byly vymezeny dva aspekty Říma pod označením buď západního, nebo východního Říma. Vzestup a pád ptolemaiovské říše a seleukovské říše v první třetině Daniela 11 předobrazuje vzestup a pád papežského Říma. Toto svědectví je prostě závěrem příběhu Alexandra a rozpadu Řecka. Na rozdíl od Říma se Řecko rozdělilo na čtyři části, z nichž se nakonec staly dvě. Řím se rozdělil na východ a západ a poté byl západní Řím prorocky rozdělen na tři, což představuje trojí formu vlády Říma. U východního Říma Konstantin rozdělil své království mezi své tři syny. Je zřejmé, že západní a východní Řím jsou souběžné linie představující římskou církev a římský stát. S tímto dvojím rozdělením souvisí ještě další trojí rozdělení. Řecko bylo čtyřmi v dvě, Babylón byl jedna noc, Juda byla tři útoky. U islámu je jejich „vzestup“ zobrazen jako „uvolnění“ a jejich „pád“ jako „zadržení“.

Jejich vzestup začal s Mohammedem a byli zadrženi 11. srpna 1840. Byli uvolněni a ihned zadrženi 11. září. Nedávno byli znovu uvolněni 7. října 2023 a od té doby jsou zadržováni v Gaze. Islám bude znovu uvolněn, aby označil vztyčení obrazu šelmy. Linie islámských prorockých dějin, která je představena v deváté až jedenácté kapitole knihy Zjevení, určuje prorocké dějiny islámu třetího běda. „Prorocké dějiny islámu třetího běda“ jsou rovněž představeny sedmým a také třetím andělem. Třetí anděl přišel 22. října 1844, když sedmý anděl začal troubit. Třetí anděl a třetí běda vstoupili do prorockých dějin 11. září. Od 11. září až do nedělního zákona se prorocké dějiny prvního a druhého běda opakovaly a stále se opakují.

„Klíč“ bitvy o Ninive uvádí dvě mocnosti, Řím a Persii, do přímé a neoddělitelné souvislosti s islámem. Ninive zřetelněji než kterýkoli jiný oddíl Písma označuje postupný zánik jak západního, tak východního Říma.

Herodes je symbolem draka; představoval Řím. Drak na konci světa je Organizace spojených národů. Při nedělním zákonu padá šesté království, začíná sedmé, avšak to odevzdává své království osmému království na své vlastní narozeninové slavnosti. Sedmé království se právě narodilo a okamžitě souhlasí, že na jednu hodinu odevzdá své království babylónské nevěstce, jak je předobrazeno tím, že Herodes slíbil Salome až polovinu svého království.

Právě v místě, kde Spojené státy padají, se rodí Organizace spojených národů a je uskutečněna trojnásobná unie. Herodes je drak, Herodiada je papežství a Spojené státy jsou Salome. Herodes byl v nezákonném manželském svazku, neboť byl ženat se ženou svého bratra, a na prorocké rovině byl v krvesmilném vztahu se Salome, neboť je zřejmé, že po ní žádostivě toužil, když tančila. Drak má vztahy jak s matkou, tak s dcerou. To je důležité vidět, když rozpoznáte, že západní a východní Řím představují církevní politiku a státní politiku. Řím, čtvrté království biblického proroctví, prorocky dosadil papežství na trůn, a tím předobrazil Spojené státy, které znovu dosadí papežství na trůn.

Postupný zánik západního Říma od roku 330 do roku 476 představuje postupný zánik Spojených států od roku 1798 až do nedělního zákona. Rok „330“ i rok „1798“ jsou oba prorockými mezníky, které jsou v knize Daniel označeny jako „ustanovený čas“ nebo „čas konce“. Rok 330 označuje počátky západního i východního Říma. Závěr obou je pokořením římského vůdce, právě tak jako Konstantin na počátku pokořil město Řím. Rok 476 byl koncem prorockého období, které ukazuje, jak se prestižní politická struktura Říma rozpadla ve třech krocích. Po období, které začalo odmítnutím města v roce 330, následovalo pokoření celé jejich politické struktury — jejich slavné republiky, jež byla hlavním předmětem chlouby starověkého Říma; ta byla rozebrána a nakonec dospěla k roku 476, kdy nad Římem již nikdy neměl vládnout panovník pocházející ze skutečné římské krevní linie. Dvě linie Říma začínající v roce 330 a pasáž, v níž jsou tyto dvě linie vyloženy, zahrnují také dvě prorocké linie pěti měsíců. Linie západního Říma začíná i končí postupným pokořením. Linie východního Říma začíná i končí postupným pokořením v roce 1449, kdy Konstantin poslední žádal o dovolení vládnout.

Jedno z těchto pětíměsíčních období vede ke konci arabského islámu jakožto ohniska proroctví a k počátku tureckého islámu roku 782. K tomuto datu je císařovna Irena ponížena, v souladu s ponížením Konstantina posledního na konci druhého pětíměsíčního proroctví. Dvě pětíměsíční proroctví v rámci jednoho vyprávění o patnácti verších. Jedno zobrazuje dějiny islámu Arábie, druhé islámu Turecka. Obojí vrcholí ponížením východního Říma. Závěr jednoho z proroctví se naplnil ponížením ženy a druhého ponížením muže. Řádek za řádkem označují ponížení církve i státu východního Říma. Obojí ponížení je způsobeno islámem prvního běda. Ponížení Konstantina posledního roku 1449 zahajuje čtyřleté období, které končí roku 1453 pádem hradeb Konstantinopole. Rok 1449 představuje ponížení a roku 1453 hradby padají a jedno království končí.

Smrt Mohameda

Jedno z těchto dvou pětíměsíčních období začíná smrtí Mohameda, který je v jedenáctém verši označen jako „král, jenž nad nimi vládne“.

A měly nad sebou krále, jímž je anděl bezedné propasti; jeho jméno je hebrejsky Abaddon, ale řecky má jméno Apollyon.

Králem nad nimi byl Mohamed, neboť je ztotožněn v prvním verši, a není tedy nějakou jinou islámskou postavou; je to Mohamed král, a král je království a islám je království Mohamedovo.

A zatroubil pátý anděl, a uviděl jsem hvězdu, která spadla z nebe na zem; a jí byl dán klíč od propasti. I otevřela propast; a z propasti vystoupil dým jako dým veliké pece; a slunce i ovzduší se zatměly od dýmu z propasti. A z dýmu vyšla na zem kobylka; a byla jí dána moc, jakou mají pozemští štíři. Zjevení 9,1–3.

Opakování prvního a druhého běda uvnitř třetího běda je paralelou k opakování prvního a druhého anděla uvnitř třetího anděla. Mohamedovi, králi, byl dán klíč, aby otevřel propast, a 11. září určuje, kdy je třetí anděl zmocněn. Kristus jako mocný anděl pak sestoupil, když v prorockých dějinách dorazil první úder Balámův. Poté se propast otevřela a islám se znovu stal předmětem světových dějin. Kristus pak vedl svůj lid zpět ke starým stezkám Jeremiášovým a poselství třetího běda a třetího anděla začalo zaznívat. V roce 2015 Trump oznámil svůj úmysl kandidovat na prezidenta, čímž podnítil globalistické dračí mocnosti, a propast poté uvolnila ateismus, který nakonec zabil Trumpa na ulicích Sodomy a Egypta. Při nedělním zákoně vystoupí z propasti šelma, která je osmá a je ze sedmi. Začátek doby pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a její konec označuje vzestup mocnosti z propasti.

Šelma, kterou jsi viděl, byla a není, a vystoupí z propasti a půjde do ztracení; a budou se divit obyvatelé země, jejichž jména nebyla zapsána v knize života od založení světa, když uvidí šelmu, která byla a není, a přece jest. Zjevení 17,8.

Islám je klíčem, který 11. září otevřel bezednou propast a který otevírá bezednou propast při nedělním zákonu. Uprostřed doby pečetění také z bezedné propasti vystoupila dračí šelma globalismu.

A až dokonají své svědectví, šelma vystupující z propasti s nimi povede válku, přemůže je a usmrtí je. Zjevení 11,7.

Klíč, který otevírá všechny tři mezníky moci z bezedné propasti, byl dán Mohamedovi, králi království islámu. Bitva u Ninive v roce 627 představovala střet mezi dvěma mocnostmi, který vyčerpal sílu obou bojujících stran, a tím umožnil islámu rychle vystoupit k moci. Klíč byl otočen 11. září a vzestup islámu začal, ačkoli byl krátce nato omezen. Bitva u Ninive byla předobrazena v událostech 11. září, neboť tam vzestup islámu začal, když mocný anděl sestoupil, aby ozářil zemi svou slávou, a hvězda, která znamená posla, také spadla z nebe. Bitva u Ninive je rovněž předobrazena na konci, když přijde nedělní zákon a začne druhé období temného středověku, když kouř islámského náboženství zastíní slunce.

Exeter

Nedělní zákon je předobrazem tehdy, když poselství půlnočního volání dorazilo na táborové shromáždění v Exeteru. Tehdy začínají závěrečné pohyby vztyčování obrazu šelmy. Utváření

neboli vztyčování obrazu začalo 11. září, avšak na konci onoho období je období hlásání půlnočního volání také fraktálem celého období utváření obrazu, které začalo 11. září. Začátek představuje konec. První běda předobrazuje třetí bědu, právě tak jako první anděl předobrazuje třetího anděla. Bitva o Ninive na konci doby pečetění označuje bitvu o Ninive na počátku. Bitva o Ninive při nedělním zákonu je koncem doby pečetění, která začala 11. září, avšak je také koncem období hlásání půlnočního volání. Bitva o Ninive je proto předobrazena na počátku hlásání půlnočního volání, což označuje závěrečné kroky při utváření obrazu šelmy ve Spojených státech, a při nedělním zákonu začíná ve světě počátek utváření obrazu šelmy. Ninive je klíčem, který uvádí do souladu různé linie, jež nalézají své dokonalé naplnění ve skrytých dějinách čtyřicátého verše.

V dalším článku budeme pokračovat.